

Зваба

Олександр Мінович

Офісне приміщення в невеликому містечку. По закінченню робочого дня порожнім коридором чується цокання жіночих каблуків. Вродлива й навіть дуже вродлива дівчина стукає у двері кабінету на якому написано: "Стоматологія".

- Доктор, можна?

В кабінеті, спиною до дверей, чоловіча фігура. Не повертаючись до відвідувачки:

- Що ви не бачите - закрито. Робочий день закінчився, прийому немає.

- Будь ласочка, будь-будь ласочка! Мені по скорій. Болить дуже, терпіти немає сили.

- Завтра приходьте! Сказав же - прийому немає.

- Ну, доктор, ну миленький, ну будь ласочка - згляньтесь!

Чоловік в кабінеті повертає голову і збирається висловити своє невдоволення, однак встигає кинути погляд на пацієнтку і міняється в лиці. В його очах раптово проскакує цікавість і одразу ж - захоплення. Напевно встиг оцінити:

- О-о-о! Яка ж ви!.. Так тому й бути... Заходьте-заходьте, може чимось зможу... Присідайте!.. Як приємно на вас глянути!.. Бувають же на світі такі красиві дівчата!

- Доктор, не до цього мені... Помогли б чим-небудь, а то вже сіпати починає, аж млосно робиться.

Чоловік поспішно встає, шукає щось в шухлядках столу. Знайшовши пропонує відвідувачці пігулки:

- Натє! Це - знеболююче, зараз допоможе. Візьміть під язик і не ковтайте - смокчіть!.. Трошки терпіння і пройде... Сидіть-сидіть, розслабтеся, витягніть ноги, закрийте очі... Старайтеся відволіктися од болю, про приємне думайте... Можете мені щось розповісти...

- Н-не... не можу поки що, хай трохи попустить.

Проходить хвилин з десять. Дівчина сидить із стуленими очима, чекає коли її покине біль. Чоловік потайки милується її виглядом, ковзає пожадливым поглядом по всьому тілу, задоволено насичує себе цим спогляданням.

- Ну що, полегшало?.. Подіяла моя таблетка?

- Та воно трохи, наче...

- Тоді ще чекайте... Зараз геть зніме.

Дівчина відкриває очі й починає роздивлятися навколо, немов зважує, куди потрапила.

- Дякую вам, доктор! Спасли... Думала на стінку полізу... Може глянете що там у мене... А то боюсь знов заболить.

- Чого ж ні... чого ж ні... Гляну із задоволенням... із задоволенням... Так-так-так... Сідайте у крісло!

Чоловік накидає на себе білий халат, що висів на вішалці в кутку кабінету,

поправляє лікарське крісло, робить таким чином, щоб пацієнтка у ньому не сиділа, а майже лежала витягнувшись всім тілом.

- Давайте-давайте... Подивимось, що вас турбує... Покажіть-но пальчиком: де саме.

- Тут-во, здаєця...

Лікар підсовує крісло впритул до пацієнтки, бере маленьке скельце на довгій блискучій ручці й налягає ліктями дівчині на гострі пружні груди.

- Ширше відкрийте ротик! Ось так! Ось так! Добре-добре... Зараз роздивимось... Нічого страшного не бачу... Гарні здорові зубки... От я трошки потримаю вас за щічку, може тоді краще відчуєте.

- Шось я вже запуталась... І сама вже не знаю де боліло.

- От і добре, от і добре... Але посидіть, сонце, посидіть, не вставайте поки, а то ще біль повернеться... Поговоріть зі мною... Скажіть: як вас звати-величати?

- Яся.

- Гарне ім'я!.. А мене - Сергій Андрійович, можна Серж. Так мене часом називають, хто ближче знає... І яким таким вітром вас сюди занесло?.. Я ніби вас не бачив у нашому містечку.

- Та я до подружки в гості приїхала... Не встигла з автобусу зійти й прихватило. Дякую, доктор! Спасли! Не знаю, що й робила б, якби не ви.

- На здоров'я, моє сонце, на здоров'я!.. Такій симпатичній дівчинці чого б і не допомогти, чого б не виручити.

- Ше раз дякую!

- Не варто! Скажіть краще: чим займаєтеся?

- Нічим не займаюся - студентка я... На другому курсі... Психологом маю стати.

- Фі-і-і!.. Психологом?.. Нащо вам таке скучне?.. Може краще дизайнером або юристом... Тепер всі гарненькі дівчатка на юриста.

- Не-а!.. Не хочу юристом - не моє. Носом чую: не моє і все... А психологом - якраз! Я, знаєте: як в людях розбираюся?.. З першого погляду бачу - хто чим дише. От тільки зайшла, так і розпізнала: ви доктор добрий, боляче не робите. З вами можна справу мати, не то, що з деякими.

- Молодець!.. Молодчинка!.. Розумашка!.. Справді психолог з вас вийде добрий. Дійсно тямите в людях... А з хлопцями як у вас?

- Хлопець був та прогув, зараз не маю, чіпляються всякі, але поки не маю.

- Як же: така красунечка - і без хлопця! Нізащо не повірю! Перед вами, мабуть, штабелями падають, в ноги кидаються, пройти не дають.

В цей час у вікні почувся дитячий гамір. В кабінет долинуло: "Сергію Андрійовичу! Сергію Андрійовичу! Де ви?.. Ми до вас.

- Здається, вас кличуть.

- Не переймайтесь, не переймайтесь, моє сонце... Краще: що ви там про хлопців?.. Як вони вам до ніг падають?

- Падають - то падають і проходу, правда, не дають, але ж, бачите, хіба ж кожному вступити... Тре, щоб око зраділо, щоб свій був, як то кажуть. А воно - все не те... не

задіває... за живе не бере... Я вже й боятися стала – як би самою не встатися... Роки то – йдуть...

– Ха-ха-ха!.. Які роки?.. Сонце, які ваші роки?.. Та в такі роки, в такі роки... та я б ...

– Не треба за роки... То ж кажуть, наче, нетактовно з жінками про це.

– Яка ж ви жінка?.. Ви – дівчина ще, і дуже приваблива. Погляду не можна відвести. А ручки які, а ніжки... Хочеться з'їсти... Чуєте, сонце: так і хочеться з'їсти.

– А ви спробуйте, – починає сміятись-кокетувати Яся. – Та боюсь, жінка вам за це – волосся вискубе, будете знати – як до молодих приставати.

Сергій Андрійович раптово переходить на "ти":

– Що ти, Ясочко, що ти, сонечко?.. Яка ще жінка?.. Яка жінка?.. Та я ж самотній-одинокий, мов той селезень поранений. Нема до кого прихилитися. Пожаліти нема кому. А так же хочеться аби така, як ти, хоч трошки уваги вділила, хоч капельку тепла вділила. Може більше ніколи й не доведеться отак зустрітися з красою. З такою красою!.. Це ж така вдача раз на життя буває!

– Заливаєте?.. У цьому кріслі, напевно, кожен день така сидить. Мабуть, не мені першій таке кажете?

– Як можна?.. Як можна?.. Ясочко!.. Глянь на мене, сонечко, хіба я схожий на якогось ловеласа?.. Тобі першій... Клянусь!.. Щоб з цього місця не встав!..Та в мене тут одні пенсіонери, до речі. Якби й хотів, не мав би кому казати. Ти прикраса цього кабінету, я тут ніколи ще таких не приймав і не бачив.

Здається клятви діють на Ясю і вона стає податливішою.

Сергій Андрійович бере руку дівчини і легенько пестить-голубить, ніжно проводить по ній своїми пальцями, потім прикладає її ручку до своєї щоки, заплющує очі і надовго завмирає. Далі пристрасно обсипає-обцілює Ясині пальці, долоні і наче повзе до ліктя, а там знову припадає губами в ліктьовий згин-заглибинку. Ніжно гладить ноги. Поринувши в легкий туман, запалившись невідворотною пристрасстю-звабою знову кладе руки на груди дівчині, наближається губами до її уст.

Вона теж піддається спокусі, сидить-лежить мліючи під міцними чоловічими руками, майже тремтячи в очікуванні поцілунку і ще чогось... Більшого...

Коли їхні уста от-от мають злитися в єдине ціле, з відкритого вікна, з вулиці, долинає владно-верескливий жіночий крик:

– Сір-р-о-жа!.. Шо ти там забув у мому кабінеті?.. Ану – виходь!.. Он до тебе школяри твої прийшли, питають шо ти їм на завтра з хімії задав... Виходь бистренько, я сказала!.. І ключі на місце поклади!.. Внадився!..

Олександр Мінович